

Venstres helt klare opfattelse, at vi har en helt uansvarligt høj dansk statsgæld. Prisen er en renteudgift på næsten 60 mia. kr. i 1997, et beløb, der langt overstiger, hvad staten bruger til sin egentlige driftsvirksomhed, og renteudgiften er f.eks. dobbelt så stor som udgiften til samtlige danske sygehuse. Den eneste udgift, der overstiger statens renteudgift, er det, vi betaler til folk, der er sunde og raske og i en arbejdsduelig alder, for ikke at arbejde.

Betaling af renter og afdrag er en gøgeunge i statens budget. Den fjerner de penge, som skal bruges til sygehuse, til ældreboliger, til uddannelse eller til helt nødvendigt lavere skatter. Problemet er, at renteudgiften af statsgælden er lige så byrdefuld for skatteborgerne som enhver anden statslig udgift.

Pengene kan kun fremskaffes ved at opkræve skatter og afgifter, og hvis det alene er folk i beskæftigelse, der skal bære byrden af statsgælden på 800 mia. kr., svarer det til 315.000 kr. pr. beskæftiget, så et ægtepar, hvor begge er i arbejde, hæfter for 630.000 kr. Det er en afskrækkende stor byrde, og hertil kommer, at statsgælden i øjeblikket vokser med ca. 70 mio. kr. om dagen.

Professor Torben M. Andersen, der er vismand i Det Økonomiske Råd, siger til Jyllands-Posten den 6. oktober:

»Vi bør starte med at afdrage gælden nu, fordi vi kan forudse store udgiftsposter i fremtiden, når antallet af ældre vokser.«

Om den passive strategi, som regeringen har valgt, siger vismanden:

»Det er en meget risikabel strategi at læne sig tilbage og regne med, at opsvinget automatisk løser gældsproblemerne.«

Torben M. Andersen kritiserer regeringen for ikke at have en realistisk plan for afvikling af gælden, og jeg kan sige – måske ikke så overraskende – at i Venstre er vi helt enige i kritikken. Det er simpelt hen for ringe, at regeringen ikke har mod til at gennemføre det, der er nødvendigt for at rette op på dansk økonomi. Det er ikke alene andre folks penge, der bruges, det er næste generations penge. Goderne nydes nu, mens vores efterkommere får regningen, og det kan vi ikke være bekendt. Flere og flere uden for Christiansborg kan se det, og det er nok en del af forklaringen på, at Venstre i dag er landets største arbejder- og funktionærparti ifølge meningsmålingerne. Men, hr. finansminister: Vi i Venstre har et hjælpsomt sind, og derfor vil vi gerne hjælpe finansministeren.

Jeg skal her give et par eksempler:

For det første skal antallet af arbejdspladser i private virksomheder øges kraftigt, virksomhedernes omkostninger skal sænkes, og erhvervsskatterne skal sænkes. Til gengæld fjernes tilskuddene til virksomhederne.

For det andet skal antallet af danskere i den arbejdsduelige alder på overførselsindkomst nedbringes gennem reformer af velfærdssystemet.

For det tredje skal personskatterne gradvis sænkes. Venstre vil stoppe væksten i antallet af offentligt ansatte, og den økonomiske fremgang skal reserveres til vækst i den private beskæftigelse. Det vil skabe baggrund for en gradvis, holdbar sænkning af skattetrykket.

For det fjerde skal vi fastholde et robust overskud på betalingsbalancen, så udlandsgælden kan blive afviklet hurtigst muligt.

For det femte skal inflationen holdes på et fast lavt niveau. En holdbar fremgang i beskæftigelsen forudsætter en lav inflation.

Og for det sjette skal kronkursen fastholdes. Der skal føres en økonomisk politik, der knytter Danmark til den hårde valutakerne i EU. Ganske vist er Danmark ikke formelt forpligtet til det, men det er i dansk interesse af opfylde kravene. En sådan økonomisk politik er en forudsætning for en stabil og holdbar vækst i fremtiden.

Vi har i Venstre stillet vores ændringsforslag til regeringens finanslov under titlen »Frem mod år 2000«, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at vores forslag tager udgangspunkt i det fælles oplæg fra Venstre og Det Konservative Folkeparti fra sidste år, der hed »Reform 96«, og som igen tog udgangspunkt i de fælles VK-oplæg fra 1994 og 1993. Der er altså tale om en lige linje fra de fælles VK-forslag frem til Venstres ændringsforslag til finansloven.

Det har glædet os i Venstre at konstatere, at Det Konservative Folkeparti i sit forslag, der hedder »Balance 97«, har samme mål og stort set de samme løsninger til at nå målene, som Venstre har. Det er således to solide og stort set identiske forslag, som Venstre og Det Konservative Folkeparti har til ændringer i regeringens finanslov. Det er også tilfredsstillende for os at konstatere, at ambitionsniveauet i sparekravene til regeringen og i kravet om nedbringelse af statens underskud i 1997 også stort set er identisk hos Det Konservative Folkeparti og Venstre.

Vores forslag til finansloven for 1997 omfatter samlede besparelser på statens budget på i alt 27